

Arrest

nr. 195 195 van 17 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Johannes BAELDE
Werfstraat 91
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2017 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 6 juni 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Uit een consultatie van de visa-databank blijkt dat aan verzoekende partij een visum werd afgeleverd door de Duitse consulaire diensten.

Op 15 juni 2017 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

Op 6 juli 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die instemden in toepassing van artikel 12(4) van de Dublin III Verordening.

Op 16 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

Op 13 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S. ..[...]

voornaam: S. J. K. [...]

geboortedatum: 13.03.1971

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 16/08/2017.

Op 06/06/2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Duitsland op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 06/07/2017 diende de DVZ bij de Duitse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Duitse autoriteiten gingen op 17/07/2017 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 04.12.2015 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 16/08/2017), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds in België . Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft twee zonen die in België verblijven: A J. A. R. A. [...] (OV [...]) die erkend werd als vluchteling, en A J. T. R. A. [...] (OV [...]) die nog in een asielpcedure zit. Bij de eerste woon woont zij

momenteel in. Het staat de beide zoons vrij om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook eenmaal dat de asielpprocedure in Duitsland is afgelopen, de nodige stappen zetten om terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven ook de terugleiding naar de grens.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringend karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 juncto artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 juncto 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“ De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle

Verweerder spreekt met geen woord over het hangend beroep zoals tijdig en op juridisch correcte wijze ingediend tegen de Dublin-III-weigering (middels bijlage 26quater) van 16.08.2017.

In tegendeel, verweerder is niet correct in haar feitelijke motivatie van de bestreden beslissing alwaar zij voorhoudt:

“betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 16/08/2017”

Verzoekster heeft wel degelijk “gevolg gegeven” aan deze beslissing, nl. met een volgens in de wet voorzien rechtsmiddel, nl. mits een “vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring” zoals per aangetekend schrijven van 12 september 2017 verstuurd aan de Raad (stuk 4a en 4b).

Verweerder is dan ook niet correct wanneer ook verder in deze “bijlage 13 septies” wordt gesteld (stuk 1):

“betrokkene verblijft echter nog steeds in België. Zij respecteert de reglementeringen niet.”

Niets is minder waar.

Zij respecteert wel degelijk de reglementering ter zake, dewelke voorziet dat zij een ernstig, deugdelijk en daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat middels een beroep voor de RvV.

Deze (correct bestreden) “bijlage 26quater” stelt nochtans duidelijk (stuk 1 in de procedure zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 209.955):

“Ik heb de betrokkene geïnformeerd dat bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingediend tegen deze beslissingen, overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing(en) door middel van een verzoekschrift worden ingediend.”

Welnu, dit is wat verzoekster op een ernstig gemotiveerde wijze heeft gedaan, waarbij zij zich in dit beroep op een gegronde wijze beroept op een schending van (zie stuk 4b):

o artikel 9, 10, 16 en 17 van de Dublin-III-Verordening;

o artikel 3 en 8 EVRM;

o artikel 1, 3, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

o artikel 74/13 Vw;

o iuncto de schending van de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Wanneer een verzoeker op een gegronde wijze een daadwerkelijk ernstig rechtsmiddel aanwendt om een schending van diens fundamentele rechten aan te vechten, kan zulks bezwaarlijk correct worden genegeerd als onbestaande (“geen gevolg gegeven”) en meer nog, als “het niet respecteren van de reglementeringen”.

In tegendeel,

Net verweerder respecteert in deze de reglementeringen en wetgeving ter zake niet, zodat zowel dringende voorlopige maatregelen (in de procedure RvV 209.955) alsook schorsing bij UDN in onderhavige procedure zich opdringen om hieraan te remediëren.

Het is duidelijk dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en daardoor manifest onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen.

Doch er is meer.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing (“bijlage 13 septies” – stuk 1):

“betrokkene heeft twee zonen die in België verblijven: A J. A. R. A. [...] (OV [...]) die erkend werd als vluchteling en A J. T. R. A. [...] (OV [...]) die nog in een asielprocedure zit. Bij de eerste woont zij momenteel in. Het staat beide zoons vrij om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland om daar het familiale leven verder te zetten.”

Dit standpunt is werkelijk absurd in het licht van de concrete gegevens in casu, dewelke per definitie in het bezit zijn van verweerder, minstens in het licht van het hangend beroep zoals ter griffie van de Raad gekend onder het rolnummer RvV 209.955.

Verweerder is op de hoogte van het gegeven dat verzoekster enkel nog haar twee zoons heeft als gezinsleden, terwijl haar echtgenoot is overleden (stuk 6 in procedure RvV 209.955: overlijdensakte

echtgenoot verzoekster). Deze beide zoons van verzoekster verblijven beiden in België, waarbij één zoon alreeds erkend werd als vluchteling, terwijl voor de andere zoon de asielprocedure nog lopende is. De artikels 9 en 10 van de Dublin-III-Verordening stellen respectievelijk:

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Zoon A J. A. R. A. [...] (OV [...]) is gezinslid die reeds internationale bescherming in België geniet;

Zoon (A J. T. R. A. [...]) (OV [...]) is gezinslid die in België om internationale bescherming verzocht en nog in procedure verblijft op heden.

Zoon A J. A. R. A. [...] (OV [...]) is wel degelijk in België binnengekomen als minderjarige en betreft bijgevolg een minderjarig kind van verzoekster in de zin van artikel 2, g), tweede streepje van de Dublin-III-verordening.

Bijgevolg is verzoekster t.a.v. haar zoons / minstens t.a.v. één zoon, wel degelijk te aanzien als een “gezinslid” in de zin van de definitie van de Dublin-III-Verordening.

Bovendien is het zo dat verzoekster zich in een volkomen afhankelijkheidsband bevindt t.a.v. haar kinderen.

Verzoekster woont in bij haar zoon (erkend vluchteling) A J. T. R. A. [...] te 8400 OOSTENDE, [...] dewelke de mantelzorg t.a.v. diens moeder verzorgt (stuk 7).

Dr. P. C. [...] bevestigt per medisch attest de medische noodzaak aan mantelzorg voor verzoekster dewelke te kampen heeft met een ernstig posttraumatisch stresssyndroom, angsten en neurovegetatieve klachten (stuk 5 in procedure RvV 209.955 en bijgevolg per definitie gekend bij verweerder op moment van het nemen van de bestreden beslissing van 13.11.2017 – huidig stuk 7).

Verzoekster verloor vooreerst haar zoons dewelke vluchtten naar Europa. Daarna verloor zij definitief haar echtgenoot in een bombardement en zij verloor haar broer dewelke voor haar ogen werd doodgeschoten. Eén en ander maakte dat de geestelijke toestand van verzoekster uitermate precair is.

Psychiater Dr. H. H. [...] bij wie zij in psychotherapeutische begeleiding is benadrukt een “belangrijk rouwproces. Ze heeft veel familieleden verloren” hetgeen hij diagnosticeert als een “depressief syndroom met belangrijk rouwproces met symptomen van post traumatische stress stoornis” (stuk 9).

Klinisch psycholoog P.G. [...] verduidelijkt dat de enige verbinding die mevrouw S.[...] rest, zijn haar twee zonen, die hier in België verblijven. Daarbij dient benadrukt (stuk 10):

“Herstel van Post Traumatische Stress en verwerken van rouw vereisen dat er een steunende context is, dat er weer een gevoel van ‘verbonden zijn’ kan ontstaan.”

Psychologische bijstand door een vertrouwd gezicht is essentieel voor verzoekster, dewelke in België eindelijk herenigd is met haar beide zoons.

Deze bijstand/mantelzorg wordt actueel al enige tijd geboden door zoon A J. A. R. A. [...], dewelke erkend vluchteling is (stuk 5) en bij wie verzoekster inwoont te 8400 OOSTENDE.

Ook Dr. O. A. [...] bevestigde onafhankelijk per medisch attest (stuk 7 in de procedure RvV 209.955 – huidig stuk 8):

“Ik verklaar dat de betreffende patiënt niet in goede toestand is om zichzelf te verzorgen en heeft medische zorg en opvolging ivm gezondheidstoestand nodig”

Volkomen absurd wordt het dan ook wanneer verweerder poneert dat het haar zoon die erkend vluchteling is in België, alsook dat het haar zoon die nog in asielprocedure verblijft in België, “vrij staat om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland”.

Dit staat hen helemaal niet vrij ?!

De zoons van verzoeker hebben helemaal geen verblijfsrecht in Duitsland, zodat zij hun moeder helemaal niet ernstig kunnen vergezellen en daar verzorgen, ondersteunen in haar herstelproces.

Bijgevolg is er door de bestreden beslissing wel degelijk sprake van scheiding tussen moeder en zoons hetgeen wel degelijk een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoekster en haar zoons, minstens haar zoon die haar mantelzorg verleent, voorligt, zoals beschermd door art. 8 EVRM en artikel 7 Handvest.

* * *

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is het gezins- en familieleven van verzoekster niet ernstig onderzocht, gezien de blote beweringen van verweerder alsdat haar zoon dewelke erkend vluchteling is kan kiezen om haar te vergezellen naar Duitsland juridische onzin is, wars van de realiteit.

Bovendien is het duidelijk uit de bestreden beslissing dat er niet het minste individueel onderzoek noch motivatie is gebeurd omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekster beweert niet dat Duitsland een land is waar geen gezondheidszorg bestaat, doch in Duitsland heeft verzoekster geen familie, laat staan geen zoons (als laatste nog in leven zijnde gezinsleden).

Verzoekster onderhoudt een zeer intense gezinsband met haar beide zoons, terwijl zij voor haar (geestelijke) gezondheidstoestand herenigd dient te blijven met haar zoons en van hen afhankelijk is voor de nodige mantelzorg.

Ook op dit punt schendt verweerder dan ook art. 74/13 Vw. doordat niet kan worden gezien hoe ook maar enig individueel onderzoek naar de geestelijke gezondheid van verzoeker na schending van haar zoon dewelke haar mantelzorg voorziet in België, werd verricht. In een analoog dossier oordeelde de Raad voor Vreemdelingenzaken dan ook zeer duidelijk per arrest nr. 171.744 van 13 juli 2016: (...)

In dit hierboven geciteerd arrest werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd.

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op, hetgeen in urgentie dient te starten met een schorsing van de tenuitvoerlegging bij UDN."

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt gevolg gegeven te hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 16.08.2017, door het indienen van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad. Het Bestuur zou hiermee geen rekening gehouden hebben waardoor zij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Zij verwijst verder naar haar 2 zonen die in België verblijven en waarvan het Bestuur op de hoogte is. Zij stelt van hen afhankelijk te zijn. Er zou geen rekening gehouden zijn met haar gezondheidstoestand en zij verwijst naar medische attesten die zij thans aan haar getuigschrift toevoegt. Zij zou nood hebben aan mantelzorg.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog verwijdering daar zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument), hetgeen niet door haar wordt betwist. Zij heeft verder evenmin geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij hiertegen een schorsings- en annulatieberoep heeft ingesteld toont niet aan dat zij wel gevolg gegeven heeft aan dit bevel en neemt niet weg dat het Bestuur geen maatregelen mag nemen op verblijfsrechtelijk vlak.

Inzake verzoeksters gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat er voor haar hiertoe geëigende procedure openstaat waarvan zij niet aantoon gebruik te hebben gemaakt.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatieformulier hoorrecht waaruit blijkt dat verzoekster door de centrum-arts onderzocht werd en er werd vastgesteld dat de ziekte van verzoekster geen beletsel vormt voor een terugkeer, d.w.z. een overdracht aan de Duitse instanties. Zij toont verder evenmin aan in Duitsland verstoken te zullen blijven van een medische opvolging en behandeling voor de haar aangehaalde medische klachten.

Niets verhindert dat verzoekster een verlenging vraagt van de termijn van haar bevel om medische redenen.

"Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten." (RvV nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar zij verder verwijst naar haar in België verblijvende zonen, motiveert de bestreden beslissing als luidt:

“Betrokkene heeft twee zonen die in België verblijven: A J. A. R. A. [...]die erkend werd als vluchteling, en A J. T. R. A. [...] die nog in een asielprocedure zit. Bij de eerste woon woont zij momenteel in. Het staat de beide zoons vrij om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook eenmaal dat de asielprocedure in Duitsland is afgelopen, de nodige stappen zetten om terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.”

Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat de relatie tussen verzoekster en haar zonen reeds onderzocht werd door het Bestuur in het kader van verzoeksters asielaanvraag en waar werd vastgesteld:

“We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen één van haar zonen en haar zou bestaan en één van de zonen van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560(2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 34312003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16 of 17 van Verordening.”

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn

besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt in dit verband onder meer dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar psychische gezondheidsproblemen waarvoor zij in ambulante psychische behandeling is en waarvoor zij mantelzorg van haar oudste zoon, die erkend vluchteling is, krijgt en bij wie ze eveneens inwoont. Ook verwijst de verzoekende partij naar haar jongste zoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat de verzoekende partij ook soms bij haar jongste zoon die in de provincie Antwerpen woont, verblijft. De verzoekende partij voegt vijf medische attesten toe aan haar verzoekschrift waaruit blijkt dat ze psychische gezondheidsproblemen heeft. Ook beklemtoont de verzoekende partij dat haar andere zoon, heden een asielprocedure in België volgt.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt: *“Inzake verzoeksters gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat er voor haar hiertoe geëigende procedure openstaat waarvan zij niet aantoonde gebruik te hebben gemaakt.”* In dit verband wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft, de verwerende partij niet vrijstelt van met haar gezondheidstoestand rekening te houden in het kader van de verwijderingsmaatregel gelet op de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de verwerende partij dat *“niets verhindert dat verzoekster een verlenging vraagt van de termijn van haar bevel om medische redenen.”* In dit verband wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een aanvraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen, de verwerende partij niet vrijstelt van met haar gezondheidstoestand rekening te houden in het kader van de verwijderingsmaatregel gelet op de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het omgekeerde aanvaarden zou artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zinledig maken. Het arrest waarnaar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst dateert van voor de inwerkingtreding van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven had de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gewezen op haar psychische problemen. Aan het verzoekschrift van 12 september 2017 had de verzoekende partij reeds de volgende attesten toegevoegd: het attest van 7 september 2017 opgesteld door een arts, een medische verslag van 23 augustus 2017 opgesteld door een arts en het medisch journaal van de verzoekende partij voor de periode 30 mei 2017 tot 5 juli 2017 waaruit onder meer een ziekenhuisopname blijkt. Ook in het verzoekschrift zelf lichtte de verzoekende partij haar gezondheidssituatie toe en de noodzaak van mantelzorg. De verwerende partij kan niet voorhouden onwetend te zijn over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden met deze elementen die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Voorts wees de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op het gegeven dat ze heden mantelzorg van haar oudste zoon krijgt, die ook zijn moeder bij de medische consultaties vergezelt. De verzoekende partij woont heden ook bij haar oudste zoon in, maar zou ook soms verblijven bij haar jongste zoon. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij heden bij haar oudste zoon inwoont.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, zijnde ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001,

Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Opdat de familiale banden waarnaar de verzoekende partij verwijst, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient aldus te worden onderzocht of er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Het vaststellen van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie is een feitenkwestie. De afhankelijkheidsrelatie moet de gebruikelijke banden die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen onder meer de volgende zijn: samenwonen, financiële, materiële of economische afhankelijkheid, fysieke of psychische afhankelijkheid, het bestaan van een medische of psychische problematiek waarbij een gezinslid zonder de zorg van exclusief dat ene gezinslid niet kan functioneren, andere ernstige gezondheidsredenen, het behoren tot het huishouden, de reële banden tussen betrokkenen (zie bv. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar zonen, nu ze in de bestreden beslissing overgaat tot een belangenafweging waar ze stelt dat: *“Betrokken heeft twee zonen die in België verblijven: A.J.A.R.A. [...] die erkend werd als vluchteling, en A.J.T.R.A. die nog in een asielprocedure zit. Bij de eerste woon woont zij momenteel in. Het staat de beide zoons vrij om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook eenmaal dat de asielprocedure in Duitsland is afgelopen, de nodige stappen zetten om terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. An een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.”*

In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat het haar zonen helemaal niet vrijstaat om haar achterna te reizen naar Duitsland, nu zij geen verblijfsrecht hebben in Duitsland *“zodat zij hun moeder helemaal niet ernstig kunnen vergezellen en daar verzorgen, ondersteunen in haar herstelproces.”* De verzoekende partij argumenteert voorts dat *“verzoekster beweert niet dat Duitsland een land is waar geen gezondheidszorg bestaat, doch in Duitsland heeft verzoekster geen familie, laat staan geen zoons.”*

In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij terecht opmerkt dat haar zonen geen verblijfsrecht hebben in Duitsland. Immers, haar jongste zoon heeft nog een lopende asielprocedure waardoor hij niet zo maar het Belgisch grondgebied kan verlaten. Haar oudste zoon is weliswaar erkend als vluchteling, maar in de bestreden beslissing toont de verwerende partij niet aan dat de zoon van de verzoekende partij zich als erkend vluchteling effectief kan vestigen in Duitsland. De verwerende partij poneert dit slechts.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij na het bekomen van de vluchtelingenstatus in Duitsland de nodige stappen kan zetten om terug naar België te bekomen en gedurende de periode van scheiding via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met haar zonen, wijst de Raad erop dat dit motief *in casu* niet draagkrachtig is nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en het gegeven dat er sprake is van mantelzorg.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat *“In het administratief dossier bevindt zich een evaluatieformulier hoorrecht waaruit blijkt dat verzoekster door de centrum-arts onderzocht werd en er werd vastgesteld dat de ziekte van verzoekster geen beletsel vormt voor een terugkeer, d.w.z. een overdracht aan de Duitse instanties. Zij toont verder evenmin aan in Duitsland verstoken te zullen blijven van een medische opvolging en behandeling voor de haar aangehaalde medische klachten.”* Vooreerst wijst de Raad erop dat het advies van de centrum-arts dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Voormeld document werd immers ingevuld in het gesloten centrum, toen de verzoekende partij reeds kennis had van de bestreden beslissingen. Terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk aangeeft dat er bij het nemen van de bestreden beslissing met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij rekening dient gehouden te worden. Daarenboven blijkt uit het medisch attest *in casu* niet met welke elementen de centrum-arts rekening heeft gehouden en of de centrum-arts effectief op de hoogte was van de medische attesten waarvan de verwerende partij kennis had en de mantelzorg die door de verzoekende partij aangehaald werd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Daar de verwerende partij in de bestreden beslissing heden een relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt tussen de verzoekende partij en haar zonen, is de verwijzing naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2017 niet dienstig.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing van 13 november 2017 geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* de gezondheidstoestand van de verzoekende partij die mantelzorg van haar zoons zou vereisen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.

Een schending van artikel 74/13 wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij voert een ernstig middel aan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg ook voldaan.

3.4. In haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze ernstige middelen aangevoerd heeft. Voorts wijst ze bijkomend op dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 4 van het Handvest. Ze wijst onder meer op haar gezondheidstoestand en het gegeven dat ze van haar zonen gescheiden wordt.

3.4.1. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt aan de verwerende partij toe om een zorgvuldig onderzoek naar de specifieke situatie van de verzoekende partij te voeren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die een weerspiegeling is van hogere rechtsnormen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat volgens artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een beslissing tot verwijdering als een aflopende beslissing gezien, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren (cfr. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). De verzoekende partij loopt aldus het risico dat haar, na tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, de toegang tot de rechter wordt geweigerd omdat de maatregel reeds werd uitgevoerd en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder dat verzoekers grieven hiertegen werden onderzocht leidt er aldus toe dat verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt ontnomen, wat een schending inhoudt van artikel 47, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Derhalve moet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel *in casu* worden aanvaard.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2017 te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS